

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Petra Hlušíka a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2010, č. j. 14553-8/2010-ERU, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ZONAS a. s.**, se sídlem Horní náměstí 14/17, Olomouc, zastoupena Mgr. Luděk Šíkolou, advokátem se sídlem Údolní 33, Brno, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 5. 2015, č. j. 62 A 111/2013 – 393

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a kasační stížnosti

[1] Před Krajským soudem v Brně je vedeno řízení o žalobě podané nejvyšším státním zástupcem podle § 66 odst. 2 s. ř. s., již se nejvyšší státní zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2010, č. j. 14553-8/2010-ERU. Usnesením ze dne 25. 5. 2015 č. j. 62 A 111/2013-393 rozhodl krajský soud tak, že v řízení bude jako s osobou zúčastněnou na řízení pokračováno se společností ZONAS, a. s. se sídlem Horní nám. 14/17, Olomouc. Usnesení odůvodnil tím, že bylo zjištěno, že původní osoba zúčastněná na řízení FVE 28 s. r. o. zanikla fúzí sloučením a jmění společnosti přešlo na nástupnickou

společnost ZONAS, a. s. Dle závěrů krajského soudu je podle § 34 odst. 1 s. ř. s. osobou zúčastněnou na řízení i subjekt, na který v průběhu řízení před soudem přešla příslušná práva a povinnosti zaniklé osoby zúčastněné na řízení. Byť dle krajského soudu v důsledku zániku společnosti FVE 28 s. r. o. zanikla k 1. 1. 2015 licence udělená napadeným rozhodnutím, toto rozhodnutí dále existuje, neboť zánik udělené licence v důsledku zániku právnické osoby, které byla udělena, nezpůsobuje zánik rozhodnutí, jímž byla tato licence udělena.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podala společnost ZONAS, a. s. (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. namítaje jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Dle stěžovatele je zřejmé, že fúzí dochází k přechodu práv a povinností soukromého práva, nikoliv práva veřejného; rozhodnutí o udělení licence je svou povahou veřejno(správním) aktem a je tedy otázkou, zda v důsledku fúze mohl stěžovatel nastoupit za zaniklou společnost FVE 28 s. r. o. coby osoba zúčastněná na řízení. Jestliže dle krajského soudu zánik licence udělené společnosti FVE 28 s. r. o. nezpůsobuje zánik rozhodnutí, jímž byla tato licence udělena a zároveň toto rozhodnutí nemůže mít do budoucna žádné účinky, pak stěžovatel nemůže být v žádném případě osobou, která by byla přímo dotčena na svých právech a povinnostech nebo mohla být dotčena jeho zrušením, byť stěžovatel není účastníkem řízení a výslovně oznámil, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Stěžovatel dále oponuje závěrům krajského soudu, neboť dle stěžovatele nelze oddělit licenci, tak jak ji vymezuje § 3 a následující zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon (dále jen „energetický zákon“) od samotného rozhodnutí, neboť jde jen o terminologické označení správního rozhodnutí. V případě akceptace závěrů krajského soudu je zcela lhostejné, jak krajský soud meritorně rozhodne, neboť jakékoli meritorní rozhodnutí ve věci nemá právní význam do minulosti ani do budoucna. Za tohoto stavu je tak bezpředmětné vést řízení o žalobě nejvyššího státního zástupce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2010, č. j. 14553-8/2010-ERU, které už účinky vyvolalo a po zániku licence společnosti FVE 28 s. r. o. již do budoucna nemůže mít jakékoli právní účinky. V kontextu s tím je pochybné, zda existuje závažný veřejný zájem na zrušení správního rozhodnutí bez obsahu. V řízení před krajským soudem tak odpadl předmět sporu a tudíž není o čem meritorně rozhodovat a je na místě žalobu odmítnout nebo řízení zastavit.

[3] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že samotný zánik osoby zúčastněné na řízení nepředstavuje překážku řízení a zakládá toliko povinnost soudu ve smyslu § 34 odst. 2 s. ř. s. právního nástupce vyrozumět o probíhajícím řízení a vyzvat jej, aby oznámil, zda v řízení bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení či nikoliv. Krajský soud nemohl pominout skutečnost, že stěžovatel se domáhal ukončení řízení, byť není jeho účastníkem a lze mít pochybnosti o tom, zda stěžovatel vůbec chce uplatňovat práva osoby na řízení zúčastněné. V opačném případě absentuje základní podmínka pro tento typ účastenství. Zánik původně udělené licence neumožňuje odstranit předmět řízení, když je namíste uvést, že rozhodnutím o udělení licence byl založen dvojí druh veřejných subjektivních práv, a to nejen právo podnikání v energetice, ale také právo na podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Dle nejvyššího státního zástupce je aplikace § 107 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. v soudním řízení správním ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pojmově vyloučena.

[4] Podáními došlými dne 20. 7. 2015 stěžovatel jednak podal repliku k vyjádření žalobce a jednak doplnil podanou kasační stížnost; v obou podáních stěžovatel obsáhle polemizoval s právními názory vyslovenými jak v soudním rozhodnutí, tak ve vyjádření žalobce ke kasační stížnosti, a to obdobně jako v kasační stížnosti. Tato podání stěžovatele soud již účastníkům řízení o kasační stížnosti nezasílal, neboť obsahem nemohla mít vliv na rozhodnutí ve věci. Nutno také uvést, že ve smyslu § 106 odst. 1, 2 s. ř. s. již stěžovateli uplynula lhůta k doplnění kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud tedy k tomuto podání stěžovatele nadále nepřihlíží.

II. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost a zjistil, že tato je podána včas a osobou oprávněnou, která je zastoupena advokátem. Soud však dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřípustná dle § 104 odst. 2 s. ř. s., neboť, jak bude rozvedeno dále, směřuje pouze proti důvodům rozhodnutí.

[6] Jak vyplývá z obsahu soudního spisu, společnost FVE 28 s. r. o. byla jako osoba zúčastněná nařízení v souladu s § 34 odst. 2 s. ř. s. označena v žalobě jako v úvahu připadající osoba a v průběhu řízení uplatnila svá práva vystupovat jako osoba zúčastněná na řízení. Stěžovatel podáním došlým soudu dne 13. 4. 2015 oznámil zánik společnosti FVE 28 s. r. o. a zároveň sdělil, že bude uplatňovat práva coby osoba zúčastněná v předmětném řízení, což opětovně potvrdil v podání došlém soudu dne 16. 4. 2015. Krajský soud následně již bez dalšího vydal napadené usnesení.

[7] Krajský soud odůvodnil své rozhodnutí postupem dle § 107 odst. 1 a 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., když dovedl právní nástupnictví stěžovatele v důsledku univerzální sukcese. Svým rozhodnutím tedy bez dalšího akceptoval stěžovatele jako osobu zúčastněnou na řízení. Z dikce § 34 s. ř. s. sice nevyplývá, že by soud vydával rozhodnutí o tom, že ten, kdo v řízení uplatňuje práva osoby zúčastněné na řízení, je touto osobou, tedy že splňuje podmínky citovaného ustanovení. Nicméně pokud tak krajský soud přesto učinil, není jeho postup sice zákonem předvídaný, nemůže se však negativně dotknout sféry stěžovatele, neboť se v podstatě jedná pouze o deklaraci toho, že stěžovatel splňuje formální i materiální podmínky předvídané právě citovaným ustanovením.

[8] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel nesouhlasí s právním posouzením otázky procesního nástupnictví soudem a s důvody, které vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Za situace, kdy se stěžovatel domáhal v řízení před krajským soudem svého postavení osoby zúčastněné na řízení a v tomto směru bylo stěžovateli napadeným rozhodnutím vyhověno, však lze jednoznačně dospět k závěru, že kasační stížností nebrojí proti samotnému výroku rozhodnutí, ale pouze proti jeho důvodům (srov. také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41, dle kterého „*kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná.*“).

[9] Přípustnost kasační stížnosti nelze dovodit ani z dosavadní judikatury, zejm. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 2 Afs 48/2004 - 108, neboť napadené rozhodnutí nepředstavuje svou povahou usnesení o procesním nástupnictví ve smyslu § 107 o. s. ř., byť je takto krajským soudem odůvodněno, ale rozhodnutí, kterým je soudem deklarováno splnění podmínek § 34 s. ř. s. ze strany stěžovatele. V dalším řízení nic nebrání soudu, dospěje-li k závěru, že u stěžovatele nejsou nadále splněny materiální podmínky dané § 34 odst. 1 s. ř. s., aby postupem dle § 34 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že stěžovatel osobou zúčastněnou na řízení není.

[10] Byť se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat věcně kasační stížností, považuje za vhodné na okraj uvést, že lze souhlasit se závěrem krajského soudu o tom, že v důsledku zániku společnosti FVE 28 s. r. o. došlo ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) energetického zákona, účinného k 1. 1. 2015, k zániku licence č. 11101829 udělené rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 12. 2010 a že zánikem této licence nedošlo k zániku rozhodnutí, kterým byla tato licence udělena. Předmět soudního řízení správního tak zůstává nezměněn; i nadále jím je přezkum rozhodnutí žalovaného o udělení licence. Je otázkou, do jaké míry bude žalobce za podmínek § 66 odst. 2 s. ř. s. shledávat i nadále závažný veřejný zájem, jestliže v důsledku zániku licence samotné rozhodnutí žalovaného již nemůže vyvolat právní účinky. Nicméně posouzení, zda pro podání žaloby je dán závažný veřejný zájem přenechává právní úprava žalobci – nejvyššímu státnímu zástupci - a správní soud jeho úsudek přezkoumávat nemůže (srov. Jemelka, L., Podhrádký, M., Vetešník, P., Zavřelová, J., Bohadlo, D., Šuránek, P.: *Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2013, str. 524*). Nelze se ztotožnit s názorem stěžovatele, že v důsledku zániku licence odpadá předmět řízení a řízení by tak mělo být zastaveno, případně žaloba odmítnuta, neboť pro takový postup nejsou splněny zákonné podmínky. Bude-li žalobce i nadále trvat na projednání žaloby, je třeba věcného posouzení krajským soudem.

III. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud tedy ze všech uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná, a proto ji dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 2 s. ř. s. odmítl.

[12] O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků řízení nemá v případě odmítnutí kasační stížnosti právo na náhradu nákladů řízení. Ve vztahu ke stěžovateli soud postupoval dle § 60 odst. 5 věta první s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Stěžovatel nadto nenavrhл dle věty druhé cit. ustanovení přiznání dalších nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu